

Ясно е като бѣлъ день, че казаното причастие еднакво се окончава у Българитѣ и Македонцитѣ, а различно у Сърбитѣ; слѣдователно въ тая точка макед. наречие е равно на българ. езикъ, а свършено различно отъ сѣрбския.

13. „Българския езикъ не познава неопрѣдѣлителното наклонение (infinitivum); той го обикаля съ прѣдлога *да*; напр. азъ можъ *да* чакамъ. Сърбина, понеже има неопр. наклонение ще каже „*ја могу чекати*“, а тѣй говори и Македонецъ, който сѣщо тѣй има неопрѣд. наклонение“.

Гопчевичъ наистина има право като се провиква (на едно мѣсто въ съчинението си), че отидоха на вѣтъръ разноскитѣ на неговия съпътникъ Петровъ. Но чини ми се, че Гопчевичъ не жали, дѣто е злоупотрѣбилъ трудътъ и паритѣ на Петрова!

А че той ги е злоупотрѣбилъ вижда се и отъ тая точка, дѣто казва, че въ макед. наречие имало неопрѣд. наклонение.

Ний знаемъ, че го нѣма; но не искаме да доказваме съ голи думи. Затова ще приведемъ доказательства.

а) Въ Гопчевичевото съчинение има 32 макед. народ. пѣсни, които той привежда за образецъ, за да се види, че езика имъ е ужъ сѣрбски.

Въ нито една отъ тѣхъ нѣма нито едно неопрѣд. наклонение, когато ако тѣ бѣхъ сѣрбски, трѣбваше да го има поне стотина пѣти.

Въ пѣсенъта подъ заглавие „Хлеринъ“ на стр. 357 има тѣвъ стихове:

„Тамо имаше едно Влаше
„Негде годе подсварнуватъ,
„Подсварнуватъ кефъ *чинити*.”